

Med Hensyn til de af Fleertallet stillede Ændringsforslag bemærkes:

Seg anseer det for urigtigt at opstille Forbud, som gribe saaledes ind i Contractsfriheden som den af Fleertallet foreslaaede nye § 1, og kan derfor ikke tiltræde dette Forslag, saameget mindre som Forpagtninger paa to eller flere Personers Levetid, naar de undergives Lovforslagets Bestemmelser, tabe den Betydning, de hidtil kunde have ved at misbruges til en Omgaaen af Fæstelovgivningens Bestemmelser.

Medens medundertegnede C. Emil Rosenørn er enig med Udvalgets Majoritet dert, at de i Forordningen af 15de Juni 1792 § 11 omhandlede Forpagtninger paa to eller flere Personers Levetid affkasses, samt at det har ligget udenfor Hensigten med nævnte Forordnings § 11 at indrømme Jorddrothen nogen Ret til Indfæstning eller Recognition i Tilfælde af Bortforpagtning, kan jeg dog ikke tiltræde de af Udvalget gjorte Ændringsforslag, men tillader mig i 4 nye Paragrafer, som nedenfor i Korthed ere medfærdede, at formulere min Opfattelse af, hvorledes dette Forhold bør ordnes. Min § 1 indeholder den samme Tanke som Majoritetens § 1. § 2 er begrundet paa den Betragtning, at Forpagtning er en hensigtsmæssig og fornødt Form for Jordbrug, naar derhos § 1 hæver en tidligere Lovhjemlet Contractsfrihed, fordi Contrahenterne i samme kunne søge og have søgt Hjemmel til at omgaae bestaaende Bestemmelser i Fæstelovgivningen, er det billigt og i sin Orden, at der gives større Frihed i saadanne Retninger, hvor der ikke er Fare for, at Loven kan omgaaes. § 3 svarer nærmest til Majoritetens § 2, men kan ikke erstattes ved samme, deels fordi Majoritetens § 2 forudsætter, at der kun kan være Tale om Forpagtninger paa 50 Aar eller derover, deels fordi den i høj Grad indskrænker de contraherende Parters Frihed, deels fordi Forbudet alene er rettet imod Jorddrothen og ikke tillige imod den, som i Forening med ham overtræder Lovens Bestemmelser. Seg nærer tillige den Frygt, at Udtrykkene i første Punktum af Majoritetens

§ 2 ere saa ample, at der muligens kunde tvivles om, hvorvidt Parterne vare berettigede til at forenes om Sikkerhedsstillelse for den aarlige Afgift og den Forpagteren betrevde Besætning, Inventarium og deslige. § 4 søger at forebygge Overtrædelse af Forbudet i § 3 ved Fastsættelsen af passende Straffe. Majoritetens § 3 kan jeg ikke tiltræde, fordi Forudsætningen for Forordn. af 8de Juni 1787 § 5 og Lov af 19de Februar 1861 § 5 ikke er tilstede, hvor Talen er om langvartige, paa bestemt Tid afsluttede Forpagtningscontracter.

I Genhold til det saaledes udviklede tillader jeg mig at stille de nedenfor under Nr. 1, 6, 7 og 10 anførte Ændringsforslag til Forslag til Lov, hvorved den i Forordningen af 15de Juni 1792 § 11 givne Tilladelse til at bortforpagte Fæstesteder paa 50 Aar eller paa to eller flere Personers Livstid henhøres under Bestemmelserne i Lov af 19de Febr. 1861.

Medundertegnede Winther troer, at der efter den Maade, hvorpaa Fæstestederne i den senere Tid overlades Brugerne selv paa flere Lejns, Stamhuses og Fideicommissers Godser, er Aaledning til at gribe ind, for at beskytte saavel Fæstebebefolkningen som senere Besiddere imod Misbrug.

Berettigelsen til ad Lovgivningsveien at straffe ind er saameget større, jo mere indskrænket Besidderens Eiendomsret er. Det er naturligt efter Fæstevesenets Natur at forebygge den stedlige Befolknings Jordrivelse fra deres Fødegods. Et hertil sigtende Ændringsforslag stilles nedenfor under Nr. 8.

Ændringsforslag.

Til § 1.

1) Af Rosenørn:

Lovforslagets § 1 udgaaer, og istedetfor samme sættes følgende tre nye Paragrafer:

§ 1. Den i Forordningen af 15de Juni 1792 § 11 givne Tilladelse til at bortforpagte